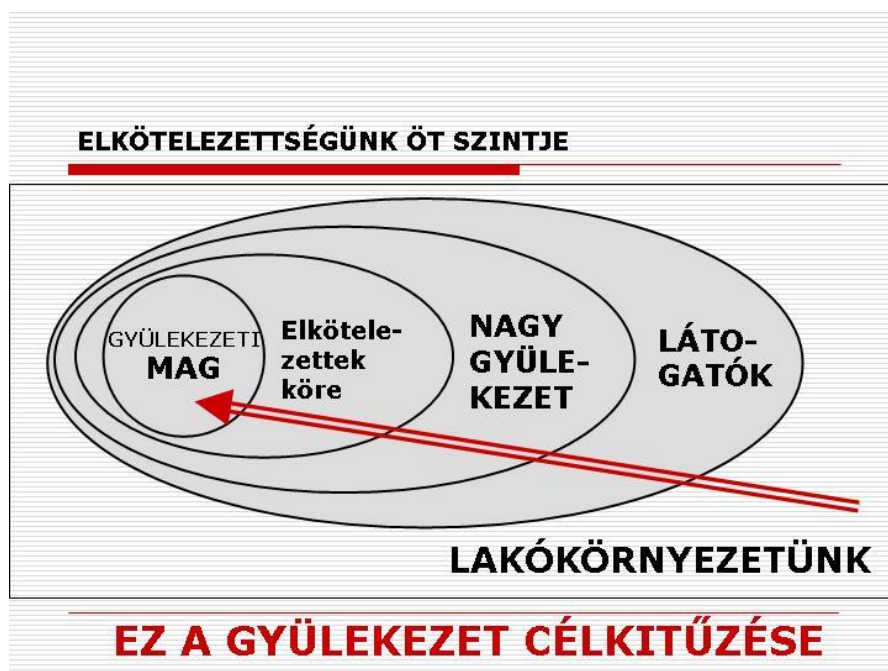


A gyülekezet öt szintje és célja

Ha bárkitől megkérdezném, hogy azonos lelki- vagy szellemi szinten áll mindenki a gyülekezetben, azonnal rávágná, hogy természetesen nem. És ez így is van jól. A gyülekezet olyan emberekből áll, akik az ismeret, az odaszánás, a szellemi érettség, az Isten utáni éhségük vagy a szolgálatra való készségük tekintetében nagyon különbözhetnek egymástól. Egyesek csak most kezdtek el járni a gyülekezetbe, de még nem tértek meg. Talán van olyan is, aki harminc éve jár a gyülekezetbe, de még ő sem tért meg. Vannak olyanok, akik szomjasan tanulnak és fejlődnek, és vannak olyanok, akik által fejlődhetnek, mert szolgálnak feléjük. – Nézzük csak: szolgálunk a gyülekezetben, tanítvánnyá tesszük és szolgálatba állítjuk az elkötelezetteket, közösségi életet élünk a gyülekezetben, evangélizálunk a látogatóink felé és megpróbáljuk elérni a lakókörnyezetünket. Nem számít, hogyan nevezzük ezeket a csoportokat, de tény, hogy a szellemi érettség öt szintjét képviselik. Ezek a szintek megfelelnek a gyülekezet öt céljának is, azaz mindegyik szinten van a gyülekezetnek egy alapvetően fontos célja, amit meg kell valósítania.

I. NÉZZÜK TEHÁT ELŐSZÖR AZ ELKÖTELEZETTSÉGEK KÖREIT



1.) Az első, a gyülekezet szíve, a **gyülekezeti mag**. Ezek azok a testvérek, akik a gyülekezetet viszik előre a szolgálatait, a hitük és az áldozataik által. Ők prédikálnak, imaórát vezetnek, szerveznek, mindig imádkoznak az imaórákon, mindig lehet rájuk számítani és építeni. Ami nagyon fontos tulajdonságuk, hogy általában készek az evangélium továbbadására, természetes jellemzőjük a bizonyosságtétel. Ez a csoport a legkisebb, a leglelkesebb és a legaktívabb. Tegnap este tagnévsorral a kezemben készültem erre a tanításra, és 11-12 ilyen embert találtam, akiket ebbe a magba tudnék sorolni. Ők a gyülekezet motorjai.

2.) A következő kör kifelé haladva az **elkötelezettek köre**. Ebben már kicsit vannak. Olyan emberek ezek, akik szellemileg érettkorúak, tapasztaltak, de valamilyen oknál fogva még nem álltak be a szolgálatba. Alkalmilag lehet számítani rájuk, de még nem tartoznak a gyülekezeti maghoz. Imádkoznak, szinte mindig részt vesznek az istentiszteleten, adakoznak, de még nem álltak be a szolgálók közé. Rájuk már nem annyira

jellemző az evangélizálás, mint életstílus, és a bizonyágtétel, azonban a házicsoportokban lehet számítani az aktív részvételükre. Az én látásom alapján ebbe a körbe kb. 20-25 testvér tartozik bele a mi gyülekezetünkben.

3.) A harmadik szint a **nagy gyülekezet**. Ők azok, akik hozzánk tartoznak, mert tagjai a mi gyülekezetünknek. Még szellemileg éretlenek és kiskorúak, és ennek az állapotnak van néhány jellemzője, ezeket is felsorolom:

- még nem járnak rendszeresen istentiszteletre
- még nem járnak, vagy csak alkalmanként a házicsoportokba vagy kisközösségekbe
- általában még nem imádkoznak az imaközösségben, vagy csak nagyon ritkán
- nem lelkesednek, inkább csak passzívan szemlélnék és részt vesznek mindenben: vagyis fogyasztanak
- általában ők azok, akik kritizálnak – éppen azért, mert egyrészt szellemileg éretlenek, sokszor a jellemük is sérült, másrészt mert ők általában nem sokat tesznek hozzá a gyülekezethez a jelenlétükön kívül. Nagyon látványos tapasztalati jelnek tartom, hogy az elkötelezettséggel megszűnik a kritizálás is, ez az egyik legjobb határvonal e két csoport között.
- jellemző – bár ez kívülről inkább csak sejthető, de a szívük mélyén azért tisztában vannak vele – hogy imáik, áldozataik nem az őszinte vágyból fakadnak, inkább csak rutinból vagy az elvárásoknak való megfelelésből.

Azt mindenképpen javukra kell írni, hogy felvállalják, hogy a gyülekezethez tartoznak, és minden kritikájuk ellenére azért hűségesen ragaszkodnak a gyülekezethez. A kegyességüknek látszata már van, de ereje nincs, mert belőlük általában a szívből jövő vágyakozás hiányzik. Nem is értik a vágyakozókat, az Isten szerelmeit és az Isten álmódzóit, még nem látják a láthatatlant, csak a láthatóban bíznak.

Azt kell mondanom, hogy gyülekezetünknek közel a fele ebbe a csoportba tartozik. Ez nem jó, és remélem, hogy nem is marad így.

4.) A negyedik kör a **látogatók köre**. Ők általában nem tagjai a gyülekezetünknek. Sajnos azonban vannak kivételek, mert van, aki bár tagja a gyülekezetnek, sajnos csak látogatóba jön néha. Úrvacsorakor, vagy ha szavazni kell valami fontos dologról, vagy ha éppen úgy van kedve meg ideje. Ők azonban nem tekinthetők megtért hívőknek, mivel a gyülekezet felé tanúsított elkötelezettségük majdnem egyenlő a nullával. (Sajnos néhány testvérünket azért ide is be kellett írnom, legalábbis eddigi tapasztalataim alapján.)

Elsősorban azonban egy egészséges gyülekezetben a látogatók nem a lecsúszott gyülekezeti tagokból állnak, hanem a lakókörnyezetünkben behívott rokonainkból, barátainkból, ismerőseinkből vagy ismeretlenül közénk érkezőkből. – Nos, azt kell mondanom, hogy nálunk ők vannak a legkevesebben. Pedig ha ők hiányoznak, akkor nem lesz senki, aki megtérjen, és a gyülekezet legfeljebb a saját „biológiai szaporulatával” növekszik, ám az is kimutatható, hogy ott, ahol a világból nem térnek meg hosszabb időn keresztül, a gyülekezeti fiatalok is elmennek, mert az általában már döglött gyülekezet. (Elnézést a kicsit kemény szóhasználatért, a Biblia keményebb ennél, mert azt mondja, hogy azt a fát, amely nem terem gyümölcsöt, először kivágják, aztán a tűzbe vágják, de az már az ítélet tüze lesz.)

Szóval jó esetben a gyülekezetben mindig vannak érdeklődők.

5.) Végül a legkülső kör a legtágasabb, mert ebbe beletartozik mindenki, aki a gyülekezetünkön kívül él széles e világon. Azonban hogy mégis megfogható legyen ez a széles világ, nevezzük ezt a legkülső csoportot **lakókörnyezetnek**. Ők azok, akiket személyes kapcsolatainkon keresztül el tudunk érni, és akik a gyülekezetünkhöz gyalog is könnyen el tudnak jutni. Ezek azok az emberek, akiket meg akarunk nyerni Krisztusnak.

Mi a gyülekezet célja?

Nos az, hogy az emberek folyamatosan egy körrel beljebb kerüljenek.

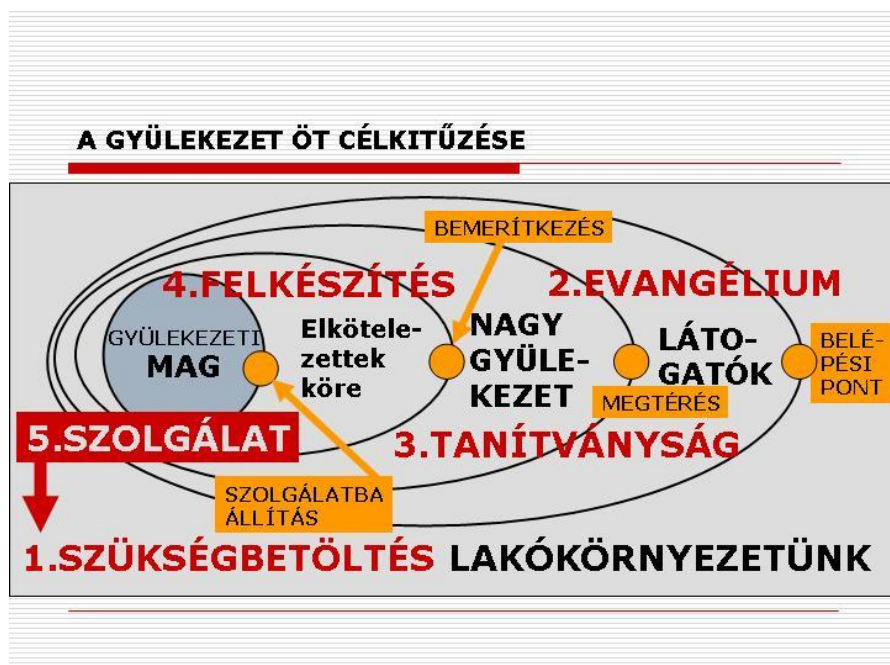
Tehát először is el kell érünk az embereket a lakókörnyezetünkből, és valamilyen módon be kell őket hívni a gyülekezetünkbe. Ha már meglátogattak bennünket, akkor meg kell nyernünk őket Jézus Krisztusnak. El kell mondani nekik az evangéliumot. Ha nyitottak feléje, és elfogadják, akkor bekerülnek a nagy gyülekezetbe, ahol közösségben lehetünk velük. Jó esetben bekerülnek egy kiscsoportba, ahol tanítványokká válnak, míg el nem jutnak a szellemi érettségnek és a gyülekezet felé való elkötelezettségnek arra a szintjére, hogy szolgálatba lehet őket állítani – azaz vissza lehet őket küldeni a lakókörnyezetükbe. És az egész kezdődik előlről. Ez a felhatalmazó és megsokszorozódó, azaz az ősegyházi mintának leginkább megfelelő élő és egészséges gyülekezeti modell. Ezt szeretnénk mi magunk is megvalósítani.

Ha Jézus szolgálati stratégiáját tanulmányozzuk, akkor azt látjuk, hogy Jézus mindig elment az emberekért, megkereste őket a lakókörnyezetükben, magához hívta őket és vállalta a közösséget velük, elkezdte őket tanítani, kiképezte őket, majd visszaküldte őket oda, ahonnan ők jöttek, hogy tegyék ugyanezt. Ez a misszió lényege, nem csupán megnyerni az embereket, egyre beljebb vinni őket az elkötelezettségük köreiből, hogy végül másokat Krisztushoz vezető tanítványokká váljanak.

Ehhez a részhez szeretnék egy nagyon fontos megjegyzést hozzáfűzni. Az eredeti, apostoli mintában, és az első háromszáz év keresztyénységében a középső, *nagy gyülekezet* csoportja nem volt benne, mivel az evangélizációt és a megtérést követően azonnal megszületett az elkötelezettség és a megtérők azonnal tanítványokká váltak. Nem halmozódott fel egy olyan csoport, akik igazán már nem érdeklődők, de még nem is tanítványok. Ez az elmúlt keresztyén évszázadok mellékterméke, amelyektől szenved a mai egyház, mivel általában vallásos, a tradícióikhoz ragaszkodó, de a misszióban részt nem vevő csoportról van szó, akik főképp egymással szeretnek közösségben maradni.

Még egyszer hadd hangsúlyozzam, ez a csoport eredetileg nincs benne az újszövetségi gyülekezeti modellben, ebből fakadóan nekünk is egy olyan gyülekezeti struktúrát kellene felépítenünk, ahol a megtérők azonnal beépülnek egy tanítványi kiscsoportba, ahol elkötelezetteké válhatnak. Ezzel a ténnyel jó tisztában lenni.

II. HOGYAN KELL MINDEZT MEGVALÓSÍTANUNK?



A második részben arról szeretnék beszélni, hogy ezen az öt szinten mi a gyülekezet célja és feladata. Vagyis hogyan tudjuk az embereket mindig egy szinttel beljebb vinni.

Térjünk vissza az előbbi ábránkhöz, és most kívülről befelé haladva szeretném bemutatni a gyülekezet alapvető céljait az egyes szinteken.

1. A lakókörnyezetünknel kezdem, és egy nagyon fontos dolgot szeretnék most megértetni a gyülekezettel.

Amikor Jézus Krisztus vagy az apostolai emberekkel találkoztak, akkor először mindig azt nézték, hogy annak az embernek az életében mi az a szükség, amit be kell tölteni. Volt, akinek az étel vagy a ruha volt a szüksége, volt, akinek lelki szükségei voltak, nem volt békessége, nem tudott megszabadulni a félelmeitől vagy mások elvárásaitól, volt, akinek szeretet-éhsége volt, és voltak szellemi szükségben szenvedők is, akik valamilyen szellemi megkötöttségben éltek vagy valamilyen démon tartott rabságban.

Az embereket a szükségükön keresztül lehet megszólítani és elérni, az első, amit adhatunk nekik, a szükségük betöltése. Csak miután tettünk értük valamit, akkor tudjuk hitelesen elmondani nekik az evangéliumot is.

Most szeretnék egy nagyon fontos mondatot elmondani a gyülekezet egészségével és növekedésével kapcsolatban: **egyetlen gyülekezet sem nőhet túl a szükségbetöltő korlátainál!**

Most tegyünk egy próbát. Szeretném megkérdezni, hogy ez a gyülekezet milyen szükségeket töltött be a lakókörnyezetében az elmúlt, mondjuk tíz évben? --- NÉHÁNY VÁLASZ! ----

Nos attól tartok, hogy leginkább csak a magunk vallásos szükségait töltöttük be, azt se túl jól, hiszen elég sok volt az elégedetlenség és a kritika eddig is, de szinte semmilyen bennünket nem érintő emberi szükségletet nem töltöttünk be mások életében, és épp ennek a következménye az, hogy általában nincsenek látogatónk sem. Egyetlen gyülekezet sem nőheti túl a szükségbetöltő határait – ha tehát nem tölt be semmiféle konkrét emberi szükségletet, akkor nem is növekszik semmilyen határon túl! Ez a gyülekezetnövekedés egyik vastörvénye, amit igazolnak a tények – többek között a Miskolci Baptista Gyülekezet utóbbi néhány évtizedes története is.

Éppen ezért sorsdöntő ez a mostani időszak, és konkrétan a gyülekezeti házunk a volt Mandarin Nightclubban. Végre kaptunk egy esélyt és lehetőséget arra, hogy szükségeket töltsünk be. Hogy végre ne csak magunkkal foglalkozunk, hanem mások szükségéin segítsünk, és ezzel a lakókörnyezetünkben tudjunk zsilipelni embereket, akiknek aztán elmondhatjuk az evangéliumot. Mert ez a célunk, hogy az emberek mindig egy szinttel beljebb kerüljenek.

Hadd mondjak néhány szükségletet, amit a Lightclubban be szeretnék és be is tudnánk tölteni:

- A nyugdíjasklubban az egyedül élő idős emberek magányán tudnánk segíteni
- Tervezünk egy kismama klubot, és felajánlanánk, hogy hetente egy hétköznap délelőtt vállaljuk a gyerekek megőrzését, míg a gyászen egyedül otthon lévő anyukák bevásárolhatnak, ügyeiket elintézhetik vagy csak kikapcsolódhatnak egy kicsit egyedül. Legfeljebb jönnek ők is, és akkor beszélgetnek együtt a többi kismamával.
- Az előadásainkon intellektuális szükségletet szeretnék betölteni, olyan kérdésekre válaszokat adni, ami a mai embereket foglalkoztatják, és a Heti Hetesnél szintjénél igényesebb válaszokat szeretnék kapni a kérdéseikre
- Hétfőgőzén a fiataloknak szeretnék egy értelmes alternatívát kínálni a kikapcsolódásra, hogy ne diszkóba vagy inni menjenek, hanem hozzánk, ahol beszélgethetünk, teázhatunk, és egy csomó érdekes dologban vehetnek részt
- Sikeres rendszeres és igényes, jó állapotú ruhaszállítmányt szervezni heti rendszerességgel, így a Lightclubban tudunk ruhát osztani, és ezzel is valós szükségletet betölteni
- Tárgyalni kezdtünk arról is, hogy munkanélkülieknek átképzéseknek vagy foglalkozásoknak adnánk helyet ebben a gyülekezeti házban, és egy nagyon fontos szükség betöltésében, a jövő- és egzisztenciateremtésben segíthetünk

Lehetne tovább is sorolni. 40 testvér ajánlott fel szolgálatot eddig, és a pénzbeli felajánlások lassan elérik a 150.000 Ft-ot. Istentől kaptunk egy kitörési lehetőséget sokféle szükség betöltésére, ezzel a lakókörnyezetünk elérésére és az evangélium hirdetésére.

2. A második szinten azok vannak, akik meglátogatnak bennünket a gyülekezetben. Ők az érdeklődők, a látogatók – ők azok, akik felé szolgálunk kell. Akik eljönnek hálából, eljönnek tiszteletből vagy kíváncsiságból, látni akarják az istentiszteletünket, az imádatunkat, az örömünket, az életünk és a hitéletünk értelmét, és bár tele vannak kérdésekkel és kételyekkel, fenntartásokkal és félelmekkel – **de esélyt adnak nekünk.** Minden gyülekezetünkbe betérő látogató egy esély arra, hogy egy lelket megmentsünk. Olyan esély, amit önként kínálnak fel nekünk! Így nézzünk mindig arra, akit addig még nem láttunk! Esélyt adott nekünk, esélyt adott Krisztusnak, esélyt adott a gyülekezetnek! Egyetlen ilyen esélyt se szalasszunk el!

Viszont – nem a rossz lelkiállapotban lévő testvéreknek kell odamenni hozzájuk, mert akkor csak kilelkigondozzák őket a gyülekezetből, ahogy erre láttam már példát jómagam is, sajnos, itt közöttünk is. A gyülekezet magjának a feladata és felelőssége a szolgálat. Épp ezért kell egyre nagyobbak lennie ennek a mának – de erről majd kicsit később.

Minden egyes látogató egy esély arra, hogy betöltsük azt a küldetést, amit Jézus Krisztus ránk bízott. És épp ezért van a gyülekezet! És milyen nagy boldogság lesz, amikor a halálozód után a Mennyben valaki odamegy majd hozzád, és azt mondja: „Köszönöm, hogy teátalad juthattam ide. Köszönöm, hogy akkor és ott, amikor tele voltam félelemmel vagy épp büszkeséggel, hitetlenséggel vagy vágyakozással, te ott voltál, és volt bátorságod megszólítani, és a bizalmadba fogadtál, és elmondtad a jó hírt, az evangéliumot. Köszönöm, mert az életem is rendbe jött, és most itt lehetek!”

- Hadd kérdezzem meg nyíltan, lesz-e valaki, aki a te segítségével, a te bizonyosságtételedd révén ismerte meg Jézust és kerül a Mennybe? Mert ez Isten terve az életeddel, ezért vagy keresztyén. Ha lesz, akkor azt tetted, amit Urad rád bízott. Ha nem lesz, akkor a legfontosabb és legnagyobb dolog maradt ki az életedből!

3. A harmadik szint a gyülekezet tagjai. A gyülekezet a közösség színtere. Együtt vagyunk, részt veszünk az istentiszteleteken, és várjuk, hogy a részvételből elkötelezettség váljon. Ezért vannak ezek a tanítói alkalmak délelőttönként, ezért szervezzük a hóvégi hitméllyítőt, és ezért szólnak a prédikációk is. Hogy megmozduljunk, hogy rálépjünk a szellemi növekedés útjára, hogy igazi éhség és vágyakozás váltsa fel a rutint és a megszokást, hogy a kegyességnek ne csupán látszata, hanem tartalma és ereje is lehessen.

Itt a gyülekezet közösségében alakulhatnak ki barátságok, igazi testvéri kapcsolatok, általában olyan módon, hogy ezek a kapcsolatok az elkötelezettség irányába vezessenek. Itt hívhatjuk meg egymást vendégségbe, és így gyakorolhatjuk a vendégszeretetet, vagy itt szólíthatjuk meg a rendszeres látogatóinkat, hogy jöjjenek el egy házcsoportba. Bátorítást és vigasztalást kapunk, vagy épp feddést és helyreigazítást. Tehát a gyülekezet a közösség gyakorlásának színtere. A nagy és nehéz feladat a közösségből közösséget formálni.

4. A negyedik szint az elkötelezettek csoportja. A gyülekezet szolgálata feljűk a tanítás, a felkészítés, a kiképzés és a szolgálatba állítás. Segítenünk kell őket a tanítvánnyá válásban és a szolgálati területük megtalálásában. Nem elég megnyerni az embereket Krisztusnak, segítenünk kell nekik, hogy Hozzá hasonlónak is válhassanak jellemükben, indulataikban, célkitűzéseikben, életük minden területén. A feljűk végzett legfontosabb feladat az, hogy bevonjuk őket a gyülekezeti magba, vagyis szolgálatba állítsuk őket. Ennek elsődleges terepe a házcsoport, ahol a tanítványképzést meg tudjuk valósítani a gyakorlatban. A lelki érettség első jelei között van a házcsoportban való aktív részvétel, és az ottani szolgálatok felvállalása.

Ez a gyülekezeti növekedés legkritikusabb pontja, mert nagyon könnyű itt leragadni. Az, aki idáig eljut, könnyen gondolhatja, hogy a nehezen túl van, de ennél többet már nem kíván felvállalni. Azonban innen még hiányzik a tanítványozás felvállalása. Emlékezzünk arra, amit két hete tanultunk: a gyülekezetben csak két csoport létezik: vagy tanítvány valaki, vagy tanító, azaz tanítványozó. És a tanítványnak előbb-utóbb mindenképpen másokat tanítvánnyá tevővé kell válnia, mert ez a gyülekezet rendtartása és szellemi törvényszerűsége. Aki ebből kimarad, annak a hitélete félresiklott! Lehet, hogy nem követ el nagy bűnököt – de nem tölti be azt a küldetést, amit Krisztus, a gyülekezet Ura rábízott. És ez már céltévesztés, a céltévesztés pedig a bűn lényege.

Szóval a negyedik csoportban már nem a látogatók, és nem is az istentiszteletre rendszeresen járó gyülekezeti tagok, hanem a tanítványok vannak, akiknek tanítókká, tanítványozókká kell válniuk. Csak akkor léphetnek be a legbelső szintre, a gyülekezeti magba.

5. Ez a gyülekezet legkisebb, jó esetben folyamatosan növekedő része, ők a szolgálattelvők. Pál apostol azt írja az Efézusi levélben: „ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétául, ismét másokat evangélistául, vagy pásztorokul és tanítóul, **hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére**, a Krisztus testének építésére.” A gyülekezeti mag rendeltetése ez: felkészíteni a többieket a szolgálatra, azaz bevonni őket a gyülekezeti magba.

A folyamat itt is ugyanaz, amit az előbb láttunk: a gyülekezet célja egyre beljebb és beljebb segíteni az embereket. Először betöltjük a szükségüket, azután elmondjuk az evangélium jó hírét, életközösséget vállalunk velük, tanítvánnyá tesszük őket és felkészítjük őket arra, hogy mások tanítóivá legyenek, és megtalálják a saját szolgálati területüket Krisztus Testében, a Gyülekezetben. Amint ezzel megvagyunk, kiküldjük őket a világba, hogy szükségeket töltsenek be - és ezzel a folyamat megint kezdődik előlről.